

[Camre]

en forhåndsgodkendelsesordning for kemiske stoffer. Vi finder, at det er et fuldt betryggende arbejde, fuldt betryggende initiativer, der udfoldes på dette område.

Vi skal nu se nærmere på alle de fire forslag i miljøudvalget. Jeg kan meddele mit partis tilslutning til de af ministeren fremsatte forslag, og jeg håber, at vi igennem udvalgsarbejdet i øvrigt kan snakke os til rette om, hvad der måtte være af ønsker fra andre partier. Jeg tror, det vil vise sig ved en nærmere udvalgsbehandling, at disse ønsker i vidt omfang er dækket ind.

Thorndahl (FP):

Fremskridtspartiet ønsker, som vist alle øvrige partier, at værne om vort miljø og at bekæmpe forureningen. Når jeg i mit indlæg til trods herfor er ret kritisk, er det, fordi det, vi har til behandling, er en ændring af først og fremmest miljøbeskyttelsesloven med udgangspunkt i de erfaringer, vi hidtil har gjort. Loven ønskes bibeholdt som ramme- og bemyndigelseslov, hvad vi principielt er imod, bl. a. med henvisning til, at man herved omgår den tredeling af den offentlige magt, som har været grundlaget for det danske samfunds funktionering siden junigrundloven af 1849. Ramme- og bemyndigelseslovgivningen forårsager en omgåelse af denne grundlæggende tredeling, ved at den udøvende magt i realiteten tillægges lovgivningsmæssig kompetence. Vi vil derfor igen udtrykke betænkelighed ved og modvilje mod ramme- og bemyndigelseslovgivningen.

Miljøministeren ønsker den i den gældende lov forudsatte revision udskudt i 3 år fra 1977-78 til 1980-81, idet ministeren som motivering for udskydelsen anfører, at man gennem en udsættelse vil opnå et bedre erfaringsgrundlag for revisionen. Sådan en betragtning vil naturligvis altid være rigtig – det vil den også være i 1980-81. Man må i hvert fald teoretisk gå ud fra, at folketinget i juni 1973 foretog en objektiv bedømmelse af, hvor lang tid loven skulle virke, før det var hensigtsmæssigt at optage loven til revision. Miljøministeren har derfor igennem sin motivering direkte tilkendegivet, at folketinget ikke vidste, hvad det gjorde, da det i juni 1973 vedtog revisionsbestemmelsen. Denne vurdering skal jeg ikke klandre miljøministeren for. Det er i hvert fald givet, at folketin-

get dengang havde den betydelige saglige mangel, at fremskridtspartiet ikke var repræsenteret.

Miljøministeren har på grund af den foreslåede udskydelse kun ønsket at foreslå i princippet tre ændringer, dels vedrørende en udvidelse af lovens § 27-bestemmelser om betaling til spildevandsanlæg, dels vedrørende ankers opsættende virkning for igangsættelse af bygge- og anlægsarbejder og dels vedrørende lovens bestemmelse om tavshedspligt.

Fremskridtspartiet vil i udvalget sagligt bistå ved gennemgangen og behandlingen af disse forslag, som vi også umiddelbart kan se motiveringen for. Hoveddelen af min tale skal jeg imidlertid anvende til at kommentere miljøbeskyttelsesloven, som den efter vor opfattelse hidtil har virket, med henblik på at stille en række ændringsforslag.

Det er i øvrigt naturligt ved en anledning som denne at gøre status over, hvorledes en så betydningsfuld lov som miljøbeskyttelsesloven egentlig har virket, siden den blev sat i kraft den 1. oktober 1974. Det, der har chokeret mig mest i denne forbindelse, er at konstatere den grad af ligegyldighed, myndighederne udviser over for en række bestemmelser i loven og i medfør af loven. Jeg er i den senere tid bl. a. med udgangspunkt i miljøbeskyttelsesloven blevet stillet over for følgende spørgsmål: ja men er det da kun borgerne, der skal overholde lovgivningen, hvorfor skal myndighederne ikke? Og det er et spørgsmål, som jeg i dag ikke har argumenter til at afvise, tværtimod har jeg kendskab til en række konkrete afgørelser i sager, der vil kunne bekræfte spørgsmålet.

Et meget væsentligt element i miljøbeskyttelsesloven er de primærkommunale spildevandsplaner, der vel på landsbasis vil indebære investeringer af størrelsesordenen 10 mia kr. Grundlaget for disse kolossale investeringer skal efter miljøbeskyttelsesloven være de af amtsrådene og hovedstadsrådet udarbejdede recipientkvalitetsplaner. Disse planer vil efter lovens forudsætninger være et meget afgørende redskab til at sikre en optimal udnyttelse af de investerede midler og en optimal forbedring af vore recipienter, en sammenhæng, som efter min bedømmelse er særdeles rigtig.

I et cirkulære af 17. april 1974 fastslår ministeriet, at amtsråd og hovedstadsråd skal